

quando c & s, cum æ, e, & œ, ut in cæcus & secus, cædes & sedes, & cæpit & sepit, cæptum & septum. Hæc de primâ: Altera ex duarum vocum coalescentiâ, vel unius in duas distractione resultat, ut incuria & in curiâ, ingenua & in genua, sub tiliâ & subtilia, unde verficulus,

Filia sub tiliâ mea net subtilia fila.

Ex hâc ambiguitate litem fevit Testamentarius, cui duo erant filii, unus Leon, alter Cunctaleon dictus, ita testatus: Bona do mea cuncta leonti, dubium enim relinquebatur, an bona sua filio Cunctaleonti, an verò cuncta bona filio Leonti dedisset; quod Epigrammate sic est expressum,

Cunctaleonte Leon cum fratre forensibus armis

Decertat, dubiò bellaque marte gerit.

Belli causa Patris non intellecta voluntas,

Ipsæ suas utri nempe dedisset opes:

His etenim verbis, mea do bona cuncta leonti,

Ante parens usus, quàm moreretur, erat.

Hinc sibi Cunctaleon patris bona vendicat Hæres,

Poscit & ipse Leon cuncta paterna bona.

Tu refer Antistes nobis doctissime legum,

Utrum ipsò maneant jure parentis opes.

24. Quæ speciatim Orationibus scriptò expressis obveniunt, Ambiguitates ex eò originem ducunt, quòd omnes, quæ in elocutione & pronunciatione auditori observantur diversitates, scripturâ characteribusque repræsentari Lectoribus nequeant. Quamvis enim singula vocabula, spatiolò distinguantur, eorumque syllabarum quantitas accentu notetur; orationes ex iis conflata commatis, semicolis, colis & punctis discriminantur: ac earum quædam affectiones signis interrogationis, admirationis, & parenthesis exprimantur: desunt tamen adhuc alia multa, ut sententiæ abruptæ (cui designandæ hodie à quibusdam adhibentur aliquot puncta post se invicem disposita, hoc modo) sententiæ ironicæ, imperantis, precantis, & similibus, quorum defectus lectores sæpissimè dubios reddit, quò sensu literis fuerint consignatæ. Nec tantum ambiguitatis causa est horum signorum notarumque defectus, sed etiam neglectus, nec non præposterus eorundem usus. Agnoscunt hoc Pontificii Doctores, cum inter causas obscuritatis Scripturæ referunt, quòd, ut indeterminata, ad diversos sensus rapi potest, sive ex variâ interpunctione, sive ex variò modò scribendi, aut pronuncianti; ut dubium sit, an affirmativè, an ironicè, an interrogativè. Nec dissentit Chamierus Panstrat. Tom. I. lib. 15. cap. 15. §. 32. cum inquit. *Fateor esse locos ambiguos, quos interpunctio varia possit variare; fateor etiam omnes posse scribendò perverti; aut pronuncian- do torqueri.* Ut autem Ambiguitas, tam quæ ex defectu quàm quæ ex neglectu signo-